

AZ IMPÉRIUM, TEGNAP ÉS MOST
VANGELIS: 1492-NEK

Már a hajón fölsorakoznak,
itt, az új-földön kitenyészített
musztángokon, meg a velük
keresztezett kasztíliai
vadlovakon, mik vasba burkolt
gazdáikkal a cifra nyeregben
horkanva egyenest rohannának
erdőtűztől vörös éjbe, dárdás
sokaságba, viharos vízbe,
de most
állnak mereven, vasálarca
homlokukon, vasszöttes védi
a vékonyukat, csak lódarázs
nagyságú szemük mered szöggel
kivert patájuk elé, inaik
reszketnek a mehetnéktől,
de most
látni akarja magát a fönség,
a sisakrostély résein át kiszúrnak
a szemek, s vágja derékba
a tekintet a pálmák pikkelyes
törzsét okosan, hidegen, túl sok
a fa, horizont kell, meghódítjuk
a szűz földet dús gyümölcsseivel,
itt ember s állat közt óvatosan
kering az ősi szövetség, szemmel
tartja a másik vérengző indulatát,
tömérdek az arany, míves, fénylik
kupacokban, de a csupa toll, csupa
szín inkák közönyösen földre
eresztik a vastag aranyláncot,

mint jól sodrott kötelet,
nem kapkod senki utána.

16

...Megszűkül a szem. Nézi a törzsfő
a három evezősoros gályán villogó
lovas csapatot, int, s mélyen
döng s pereg magasan a jól
rejtett harci dobok morzéja,
tolong a tükör-vízbe, a partra
az erőszak, néma ugyan, annál
jobban fenyeget, rugtat föl a
dombra, a sok testnek nehéz
szaga van, feszülnek a szíjak,
ütődik pajzsnak a balta, kelevéz,
csörömpöl az eltitkolt szándék;
most, most
kellene, holnapután már késő.

...A tollforgós sisakokra ki-
csattannak, mint ágyúlövés
sorozat a hosszú selyem lobogók,
piros, sárga, búzakék mezők
lengenek a tengeri szélben, hímzett
liliomok közt kígyózik szigorú
kardmarkolatok ezüstfonata, baljós
ítélet csapkod a feszület vas-
feketében, a véres evilági idő
készül, készül.

A kontinensnyi mohóság elszabadult.
Szisszen a kardpenge, lecsap s le
is hanyatlik azonmód, tehetetlen
túrja a földet, lándzsa süvít,
s nyílvessző a bokorból, húsba talál,
holésre akad a páncél darabjai közt.
Most! Előre!...

Jaj, jaj. Soha nem értik.
Újra meg újra nem értik.
A hatalom, ha befészkel az agyba,
elsőnek a szellemet öli meg.

Ott hagyja a hullát közszemlén –
értsen már, aki értetlen.
Vagy ki törvénytiszta énekidőben
konokul összezárja a száját.

17

És nem kell kérdezni.
Mást gondolni nem illik.
Sőt, ha megbolygatjuk,
gondolni sem illik.

Az a barna nyak, mely türkiz
s fehér gyöngyöt hordott, az a nyak
most is átmetszve hever a trópuson.
Látni ma is. Testtelenül, de ott van.

